

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Kiszolgáltam magamat...*

Forrás: .....

Magyarság.

Bp.

1922. 8. 27.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Osztályozás

Tárgy *640.24*

Hely

Idő

"1922"

Kiszolgáltam magamat...

— *A Magyarság tudósítójától* —

A köteles tisztelettel jelentem Szerkesztő Urnak, hogy tegnap kiszolgáltam magamat. Sőt még egy másik, idegen urat is kiszolgáltam, ez azonban csak véletlenül történt.

Tegnap bemegyek ugyanis szokott kávéházamba s mivel időközben vidéken jártam, eszembe se jutott, hogy kedd óta valamennyi pincér facér-életre adta magát. Bemegyek, leülök, de miután félóráig hiába kocogtattam az asztalt, ráeszméltem, hogy a kedves bohém fiuk igazság szerint sztrájkolnak.

S erre történt, hogy kiszolgáltam magamat.

No, nem nagy kunszt! Bekukkantottam a konyhába, kézbe kaptam egy tálcaát, a kolyhalegény rátette a kávéscsészét, hozzá egy üres poharat, a pohárba sajátkezűleg

eresztettem vizet a csapon, aztán odamentem a kasszához, ott fizettem, ugyanakkor két kockacukrot kaptam a kávéhoz és akkor az asztalom felé indultam, ám utközben magához intett egy vidékiek-külsőjü bácsi:

— Ide, ide, fiam! Éppen negyedórája várok magára!

Láttam azonban, hogy a nyájas öreg alighanem valami »bengrott segéderő«-vel téveszt össze, de nem volt szívem, hogy felvilágosítsam. S különben is anyui bizalommal nézett rám:

— Ide, ide fiam!

Eléje tettem a reggelit. Közelebb húzta magához a tálcaát:

— Kisegitünk, mi? Itt van tiz korona! Fogja, fiam! Magára fér...

A tiszteletdíjat zsebre vagiam s visszamentem a konyhába. Ujra fizettem s ezúttal már sikerült saját magamat is kiszolgáltatnom.

Márton Ferenc az alatt észvesztő bravúrral rajzolt. Mint rendesen. A bravúr szükségé is volt, mert egy kereskedő-külsőjü köpöcs alak, minden föltevés szerint felbátorodva az én magánvállalkozásomon, szintén egyéni akcióba vágott bele. Ám aközben vagy elnézte a lépést, vagy megcsuszhatott kissé... mindenestre azonban elvágódott. A vizespohár balra, a kávéscsésze jobbra repült, a köpöcs ur pedig hátraesett. Márton Ferencnek e cikázó mozdulathelyzetet kellett megörökítenie. Meg is tette öt másodperc alatt, amint az a mellékelt ábrán megtapasztalható.

A szomszéd asztalnál egy elkeseredett vendég magyarázta a másiknak:

— Tudod, kérlek, úgy van az, hogy a pincérek kicsit elbizták magukat s azért sztrájkolnak. Mióta a vörösök alatt résztvettek a miskolei csatában s az akkori gersli-Höfer azt jelentette róluk, hogy »kipróbált pincérdandárjaink vállalva küzdenek a leleményes borbély-harci-osztagainkkal... azóta egészen fenthordják az orrukat. De meglásd, belebuknak.

(Az ismeretlen csata-szakértőnek valóban igaza lett. A pincérek ma felhagytak a sztrájkjal. De az eredménnyel aligha fognak eldicsekedni.)

Az alatt kiszolgáltam Márton Ferencet is, mivel a jeles művész serényen dolgozott a ceruzával, tehát nem ért rá. Tiz korona borraivalót kértem tőle, amire morogni kezdett. Végül is, nagy lelkitusa után, leszurt kettőt.

Később hazafelé indultunk. Csak akkor jutott eszembe, hogy az a nyájas vidéki ur, akitől tiz korona tiszteletdíjat kaptam, nem fizette meg a kávé árát, amelyet én előbb annak rendje szerint kiegyenlítettem a kasszábanál. Mivel pedig egy kávé harmincöt koronába kerül, huszonötöt fizettem rá az akaratlan üzletre.

— 77 —

